

המחשבות על שני חצאי זיתים לפוסלה.

גמרא:

איבעיא להו: לדברי האומר [היינו רבי יוחנן, לעיל ט א] **שירים של מנחה שחפרו בין קמיצה להקטרה ולא נותר מהן אלא כזית מקטיר קומץ עליהן** [כי אע"פ שבזבח הדין הוא "אם אין בשר אין דם", וכן הוא במנחה אם אין שירים אין הקטרת קומץ, היינו דווקא כשלא נשאר מהם כלום אבל כשנשתייר כזית רשאי להקטיר], **וקיימא לן** [שם ט ב] **דאותן שירים אסורין באכילה** [שנאמר "והנותרת מן המנחה לאהרן

ולבניו" ודרשו בזה, ולא הנותרת מן הנותרת, וכזית זה הנו נותר מן השיריים שהיו נותר מהקומץ]. **מהו דתיהני להו לשיריים אלו הקטרה** — כגון שהקטיר הקומץ על מנת לאכול שיריים חוץ לזמן — **למקבעינהו בפיגול**. האם נאמר, מאחר ומקטיר את הקומץ ברשות, הרי זו ככל הקטרה מעולה אשר אם חישב מחשבת חוץ לזמנו במנחה נקבעת היא בפיגול בהקטרה זו. או שמא, כיון שאין שיריים אלו נאכלין, הרי זה כמחשב לאכול מחר דבר שאין דרכו לאכול שאין המחשבה פוסלת בו.⁽⁵⁾

וכמו כן יש להסתפק בשיריים שחסרו והקטיר את הקומץ בשתיקה **האם לפקינהו**

עבודות, כתב שם רש"י, כי מה שנתה המשנה את הבכא של כזית וכזית היינו משום האמור בהמשך המשנה בענין חצי זית וחצי זית שמצטרפים זה עם זה לפסול.

5. כן פירש רש"י. הקשו האחרונים: הנה, דעת רבי אליעזר, שאימורי קדשים קלים שיצאו חוץ לעזרה קודם זריקת הדם אין חייבים עליהם משום פיגול, ואין בהם מעילה. ופירש רש"י בזבחים [צ א], כי אין מחשבת פיגול חלה אלא לאחר שקרבו כל מתיריו של הזבח, והיינו, שזריקת הדם שהוא ה"מתיר" של הקרבן, היא זו שקובעת בפיגול את הזבח ה"ניתר" על ידי זריקה זו. וכיון שאימורים אלו נפסלו משום "יוצא", ואין זריקת הדם חשובה זריקה כלפיהם, הרי זה כמי שלא קרבו כל מתיריהם.

ומעתה, שיריים שחסרו ואסורים באכילה, אין הקטרת הקומץ מתירתם, ואינה חשובה הקטרה כלפיהם, ואם כן, מטעם זה היה לו לרש"י לומר שלא חל פיגול בשיריים אלו, מאחר ולא קרבו מתיריהם! ?

ובטהרת הקדש הוסיף להקשות, הרי לפי הטעם שכתב רש"י נמצא, שאם יחשב בעת הקטרת הקומץ להקטיר הלבונה חוץ לזמנה, וודאי יחול פיגול אף בשיריים, כי כיון שחישב מחשבת הקטרה על דבר שדרכו להקטיר, וחל פיגול במנחה זו, אף השיריים אסורים באכילה. ואילו לפי הטעם שהובא, הרי שאע"פ שחל פיגול במנחה, מכל מקום השיריים עצמן אינם מפוגלים, כי מאחר והקטרת הקומץ אינה חשובה הקטרה כלפיהם, הרי לא קרבו מתיריהם, ולא הוקבע בהם הפיגול.

ואכן, מכח קושיא זו למד השיטה מקובצת שספק הגמ' הוא בדבר זה, האם הקטרת מנחה שנחסרו שיריה קובעת את השיריים בפיגול, או שמא מאחר ואסורים באכילה הרי זה כמי שלא קרב המתיר כמצוותו.

ותירץ טהרת הקדש, עיקר הטעם בזה שלא חל פיגול אם לא קרבו כל מתיריו, הוא משום שאותה ההקרבה אינה הקרבה [שהרי דין הדם שלא להיקרב], אבל בשיריים שחסרו, מאחר והתירה תורה להקריב הקומץ על שיריים אלו,